

er ganske rigtigt, hvis Kassationen er ulovlig, men det er netop Sagen, at Kassationen er fuldstændig lovlige. Sagen er den, at der kommer til Ministeren en Skrivelse fra Skoledirektionen, i hvilken Skoledirektionen kasserer en Indstilling. Denne Indstilling bliver undersøgt, det viser sig, at der er indstillet de tre yngste af samtlige Ansøgere, og at mellem disse er der ingen, der har fyldstgjort Seminarielovens Fordring om, at vedkommende skal have været Lærer et helt Aar i Skolen efter at have taget Eksamen. Nu skal Ministeren tage under Overvejelse, hvad han skal gøre. Kan Ministeren under de Forhold underkende Skoledirektionen, naar denne er fuldstændig berettiget til at sige: vi have Loven paa vor Side? Det mener jeg, at Ministeren ikke er berettiget til, og jeg var altsaa klar over, at jeg ikke kunde underkende Skoledirektionen. Da jeg nu imidlertid har haft Kaldsret en Del Aar og er mig bevidst, at jeg altid har stræbt at tage saa meget Hensyn til Befolkningens Ønske som muligt, ønskede jeg at gøre det samme ved denne Lejlighed, og saa skrev jeg eller rettere, jeg lod Kontorchefen i Ministeriet skrive et Brev. Jeg maa maaske gøre den Bemærkning, at det var mig lidt overraskende, at denne Sag kom frem ved første Behandling. Der var gaaet lang Tid, jeg havde haft nogle Tusinde Sager at afgøre siden den Tid, og hvis en saadan Sag skulde drages frem, skulde det vel egentlig være gennem en Forespørgsel, saaledes at Ministeren kunde faa Tid til at sætte sig ind i den. Sagen blev imidlertid fremdragen under første Behandling, og jeg mente at maatte svare straks. Jeg erindrede den Gang ikke, at jeg ikke selv havde skrevet Skrivelsen — det var for saa vidt en lille Fejl, jeg begik — men at Kontorchefen havde skrevet den efter min Anmodning, og at det maaske kunde opfattes som et Privatbrev, men naar Kontorchefen skriver til en Embedsmand efter Ministerens Anmodning, er det jo ikke et ganske privat Brev. Dette Brev gik saa ud paa, at medens jeg ganske vist maatte indrømme, at Skoledirektionen havde Ret til at kassere Indstillingen, havde jeg Sogneraadets egen Udtalelse i Slutningen af dets Brev om, at det fastholdt sin Indstilling, men hvis Skoledirektionen ikke vilde rette sig derefter, henstillede Sogneraadet Sagen til Ministeriet. Jeg mente altsaa, at jeg ikke kunde kassere Skoledirektionens Afgørelse. Alligevel var der mellem Ansøgerne en, som jeg vilde være meget tilbøjelig til at tage, hvis

jeg selv havde haft Kaldsret, en Mand, som ganske vist ikke havde været Lærer et fuldt Aar efter at have taget Eksamen, men han var omtrent 30 Aar gammel, og efter hvad der var fortalt om hans Liv, kunde man se, at han havde kæmpet haardt for at komme igennem, og han havde virket som Vinter- og Biskolelærer i Skolevæsenets Tjeneste længe, før han tog Eksamen. Det var Nr. 2, og den Mand kunde der være Tale om at tage Hensyn til, og man kunde saa enten gøre det saaledes, at man indstillede ham, til Aaret var udløbet, eller, da der ikke var lang Tid tilbage, lod Sagen trække ud. Det var altsaa for at imødekomme Befolkningens Ønsker, at jeg stillede mig saaledes, og det er denne min Imødekommen mod Befolkningens Ønsker, som den ærede Taler vil lade mig undgælde saa haardt for. Det er derfra, hele denne Strid rejser sig, thi hvis jeg havde fulgt den Anvisning, som stod i Sogneraadets Skrivelse, at Sagen blev henstillet til Ministeriets Afgørelse, og kort og godt havde beskikket en anden, havde jeg været i min fulde Ret efter Loven. Naar det ærede Medlem taler om, at det er ulovligt, saa skal jeg dog gøre den Bemærkning, at det kan nok ikke nytte, at vi disputerer her stærkt om, hvad der er ulovligt eller ej, thi naar det kommer til Stykket, er det hverken Ministeren eller Folketinget, der skal afgøre den Sag, men at fortolke Loven saaledes, at Fortolkningen kommer til at staa fast, tilkommer Domstolene. Har den ærede Taler virkelig den Overbevisning, at jeg har handlet ulovlig, nu vel, saa gives der Midler til at afgøre det, og jeg vil opfordre det ærede Medlem til at gøre, hvad han kan, for at det kan ske, men jeg vil dog paa Forhaand sige ham, at han kommer galt af Sted i denne Sag. Sammenhængen er altsaa den, at jeg hævder, at jeg har handlet fuldstændig lovlige, og at jeg vilde have været i min lovlige Ret, om jeg uden videre havde udnævnt en Mand og udnævnt den, som jeg ansaa for den mest skikkede. Jeg ønskede imidlertid at komme Befolkningen i Møde og at tage saa meget Hensyn til den som muligt, og derfor skrev jeg dette Brev til Amtmanden. Amtmanden kaldte saa Skoledirektionen sammen, de drøftede Sagen og bleve enige om, at de syntes ikke, de kunde kalde Nr. 2, det maatte i saa Fald blive Ministeren, der gjorde det. Amtmanden mente imidlertid fremdeles — og der er jeg ganske vis paa, at han har handlet fuldstændig loyalt — at det var et privat Brev, han havde modtaget, og at